

Preben Rudiengaard: Jamen vi takker ministeren for hans foreløbige svar, og jeg skal meddele, at der er seks, der har bedt om ordet, men Jonas er jo den, der har stillet samrådsspørgsmål, så Jonas værsgo, du får lov til at komme først!

Jonas Dahl: Jamen, der kom jo mange interessante oplysninger i det her forholdsvis lange svar, jeg kan jo kun beklage, at vi ikke kunne dele spørgsmålene, det tror jeg sådan set havde til gavn også for ministeren, men jeg ser da frem til, at vi kan få en diskussion af, hvad oppositionens politik er på det her område, det vil jeg da meget gerne tage med ministeren, ikke mindst når regeringsmagten forhåbentlig skifter. Men tilbage til dét, der nu er samrådsspørgsmål, det tror jeg måske vil være klogt, hvis vi fastholder det. Dét, der er det store problem her, det er jo, at ministeren går ud og beskylder Dansk Sundhedsinstitut for at være politiserende, det er jo åbenbart ikke en ny anklage fra regeringen. Vi har kunnet se de seneste dage, at også Peter Christensen fra Venstre har kommet med nogenlunde de samme beskyldninger på en ikke offentliggjort rapport, det kan man så undre sig lidt over – måden at gribe det an på. Men det er åbenbart regeringens strategi.

Jeg kan endvidere undre mig over, at ministeren skyder på DSI og trækker det her citat frem med, at det skulle være for erhvervspolitisk at sikre udbygningen af en dansk privat sygehusproduktion. Ministeren kunne jo også have citeret tre linjer højere oppe, hvor der står – citat: 10-20 pct.'s overkompensation er sket på bekostning af det offentlige sygehus' økonomi, da pengene jo er taget derfra og har yderligere betydet en skævvridning af de to sygehussektorer muligheder for at konkurrere på lige vilkår med medarbejderne.

Men tilbage til det, ministeren tager fat i. Jeg har meget svært ved at forstå, at ministeren nu siger, at det ikke har været denne her opbygning af en ny sektor. Fordi hvis man ser på det, ministerens partiformand den 21. marts var ude at sige i Politikken, så siger Lene Espersen – citat: ”I 2002 var det nødvendigt at få sparket den private sektor i gang”. Det stiller måske lidt ministerens udtalelser i relief, og man kan kun undre sig over, hvad det er for nogle udtalelser, der nu skal stå til troende. Men ministeren er også inde på her omkring favoriseringen af den private sektor, og Lene Espersen har også i den forbindelse udtalt sig, at taksterne har været 25 % høje. Jeg har netop haft fornøjelsen af at have vicesstatsministeren i spørgetimen i salen, og der synes jeg, det var en smule uklart, at når ministeren udtaler sig på baggrund af de her 25 %, så går jeg ud fra, at det ikke bare er en mavefornemmelse – ministeren har jo tidligere meget sigende sagt flere gange, at man ikke skal udtale sig på mavefornemmelser. Man skal kun udtale sig på baggrund af konkret viden. Så jeg går da ud fra, at både vicesstatsministeren og sundhedsministeren, når nu sundhedsministeren siger, at det er i det niveau, det var det ord, ministeren brugte for lidt siden, at det er i det niveau, taksterne skal sænkes. Så vil jeg bare høre, om det bygger på en mavefornemmelse, eller bygger det på den rapport, som jo åbenbart er en intern rapport, kan vi se af spørgsmål 417, som ministeren jo ikke er villig til at oversende til udvalget, det kan vi jo kun undre os over. Men jeg vil gerne høre ministeren præcisere, om der er foregået en overbetaling af privathospitalerne og i givet fald, hvor høj den har været, det var dét, der var samrådsspørgsmålet.

Preben Rudiengaard: ... værsgo!

Sundhedsminister Jakob Axel Nielsen: Jamen til sidst var det jo et meget kort og præcist spørgsmål, om der var foregået en overbetaling, og dertil svarede jeg jo også i min indledende taletid – nej, det er der ikke. Der er ikke foregået en overbetaling. Der var ... vi indførte i 2002 en helt unik patientrettighed. En rettlighed som faktisk også er ved at blive skabt af EF-domstolen nu på europæisk plan, men en helt unik patientrettighed, hvor vi siger, at når folk har ventet en vis rum tid – i starten var det to måneder, nu er det én måned, og det er jo selvfølgelig lidt arbitrært, om man vælger fire uger, seks uger eller otte uger. Men altså efter en vis ventetid, så har borgerne en ret til at sige, nu kravler jeg ud af køen og går over i det private. Og det eneste sted, hvor jeg ikke er pragmatisk, det er, at det skal være skatteyderfinansieret, det skal altså være en offentlig ydelse, at man kan bevæge sig ud.